

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DOMMELTJE EN HET APPELBLAUWZEEGROENE LICHT

jeugdmusical in twee delen

door

liva willems

Toneelfonds J. Janssens * Antwerpen

1982

(N° 1063)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste 8 tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1982 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DOMMELTJE EN HET APPELBLAUWZEEGROENE LICHT.

=====

Jeugdmusical in twee delen door LIVA WILLEMS.

Bij de versie voor open lucht blijven twee eenvoudige liedjes:

- in het eerste deel: Vogeltje, gij zijt gevangen, door Dommeltje.
- in het tweede deel: De aap die daar aan stuurboord zat; Simbad.

In de musicalversie blijft de tekst zoals hij is met de aanduidingen van Neptunia voor wat de liedjes betreft. Er wordt gedanst en gezongen.

- één dans in het eerste gedeelte,
- twee dansen in het tweede gedeelte.

In totaal acht liedjes:

- vijf in het eerste gedeelte
- drie in het tweede gedeelte

Deze liedjes zijn:

voor de pauze:

- Olielied door Zilver (met stepdans); wijs: Popcorn
- Ping! Ping! Roenlied door Misses Money; wijs: Stars and Stripes
- In de groene papegaai (zeemanslied) door Bram; wijs: Lily Marleen
- Vogeltje, gij zijt gevangen (parodie) door Dommeltje
- Pseudo-smartlap door het duo Koralientje en Beemeester

na de pauze:

- De aap die in het kraainest zat (volksliedje) door Simbad.
- (eventueel) "Oosterse vertelling" over de schat der zeven zeeën door Simbad(en de andere acteurs - met zang en dans).
- meezingertje (op 't einde); (eventueel met dans);
wijs: 't Is weer voorbij die mooie zomer.

DOMMELTJE EN HET APPELBLAUWZEEGROENE LICHT.

=====

door LIVA WILLEMS.

Blijspel, alhoewel zilt toneelwerk in twee delen, voor de jeugd.

Met:

- summier aangegeven decor (kan zeer goed in het rond).
- eenvoudige belichting en klank
- hanteerbare belichting en klank
- en dolle (dus leerzame) situaties.

Dekor: enkele banken, stoelen en een ladder, die een "vuurtoren gelegen op een eiland" moeten uitbeelden.

(boven op de ladder is een draaiend vuurtorenlicht bevestigd).

Kostumes: gewone kleding, uitgezonderd:

- Neptunus of Neptunia, die een min of meer naakte zeegod ofwel zeegodin is (maar dan iets minder naakt)
- Simbad, die een vrolijk uitgedoste 300-jarige is
- Zilver, een glanzende sexy-haring.

Klank: Gedurende het stuk is het geluid van een naderend onweer op zee niet uit het gehoor. Tevens klotsen de golven, stormt de branding, enz.

Belichting: bij het begin en het einde van het stuk flitst de vuurtoren appelblauwzeegroen licht in de zaal.

Personages:

- Dommeltje: een kind dat van lichtjes houdt, een flapuit
- Koralientje: de mooie zus van Dommeltje (met een hoofdje zo ledig als haar bloesje vol is)
- Bram: de oude vuurtorenwachter, trouwhartig en mensenschuw
- Simbad: een sympathieke, ruwtalige zeerover
- Misses Money: een geldmagnaat met muzikale gangsterstreken staat stijf van slechtheid
- Bee-meester: de bad-meester, alias burgemeester van het nabijgelegen kustdorpje. Beetje belachelijk, beetje korrump, dolverliefd op Koralientje.
- Neptunus of Neptunia: de sympathieke zeegod(in), goddelijk, neerbuigend, grapjesjasserig.
- Zilver: een hautaine, hygiënische haring die het eens is met Test-aankoop.

Het stuk wordt aangekondigd en aan elkaar gepraat door Neptunus (Neptunia), die aan het eigenlijke stuk niet deelneemt. Hij wekt telkens door zijn konversatie een zeker vervreemdingseffekt op en fungeert bijna als ceremoniemeester. Ook de onverwachte eindgag komt voor rekening van Neptunus (Neptunia).

Zaalmedewerking:

Neptunus vraagt aan het jeugdige publiek, tijdens het stuk, om telkens met een luidgeroepen boem! de donderslagen te produceren. Ook wordt elk nieuw personage door Neptunus aangekondigd en door de zaal met BOEM opgeroepen.

Tevens probeert Neptunus, samen met de zaal, de loop van het stuk te wijzigen en er voor te zorgen dat alles op zijn beste

De speelruimte is ledig. Verspreid staan enkele tabourets en een ladder(dubbele) waaraan een bordje hangt "VUURTOREN TE KOOP". Boven op de ladder een draaiend "appelblauwzeegroen" vuurtorenlicht.

(Neptunia op met in de ene hand een drietand).

N.

Goedemiddag, jongelui van het droge kontinent. Ik hoop dat het jullie niet stoort als ik hier in het zilte nat blijf?

Wat trouwens niet beletten zal dat we best wat kunnen kenverseren. Jullie daar, ik hier. Elk zijn natje en zijn droogje. (lacht met eigen grapje). Enne, geen plichtplegingen a.u.b. Ik ben weliswaar een koningin, tussen twee golfjes: een zeekoningin zelfs, maar daar moeten jullie je niks van aantrekken.

Mag ik mij voorstellen: Neptunia, de geëmancipeerde echtgenote van Neptunus.

Wij gaan hier zo meteen naar een toneelstuk kijken, vol onverwachte verwickelingen en avonturen. Maar ik heb jullie hulp nodig. Want anders zal dit spel stranden! Willen jullie mij helpen? ... Ja? ... Als jullie nu eens allemaal samen hard zouden roepen; bij voorbeeld het woordje BOEM, als ik dit attriboot in de hoogte steek? ... Zou dat gaa? ... Laat ons eens proberen.....(drietand omhoog) ...

BOEM ... (nogmaals) ... BOEM ...!

Prachtig, het zijn net donderslagen. Ho, wij gaan pret beleven, ik voel het: wij gaan samen onweer spelen. Nog eens! BOEM! ... Bravo! Bravo!!

Ja, je hebt gelijk, jij daar op de voorlaatste rij. Het toneelstuk moet beginnen; in orde. Nep belast zich er mee.

Dus, (wijst) beeld u zich even in dat dit een eiland is. En dat daar is de vuurtoren, waar alles omheen draait (lacht); Ha, ha, ha, een grapje van mij!

(O ja, bij dit toneelstuk hoort ook nog een aardig stukje muziek, maar dat zien we straks wel en dan kunnen jullie misschien nog meezingen ook).

Maar kom nu, daar gaan we:

(N. steekt drietand in de hoogte)

(publiek:) BOEM! (er gebeurt niets; even wachten; verbijsterd)

N.

Wat is dat nu? Bij de goddelijke drietand van mijn beminde Neptunus! (er gebeurt niets)

Nog eens , en ... veel harder: (geeft teken) BOEM!

(Bram sjokt op)

N.

(Nog vlug) Zie je wel! (gaat tussen de toeschouwers zitten en volgt van daar het spel).

B.

(treurig) Ik zal mijn licht maar uitdoen. 't Heeft toch geen zin meer. (gaat naar ladder en klimt omhoog) O, ik zal het missen... (wijzend naar boven) Het mooiste licht van de hele kust: appelblauwzeegroen: appelblauwzeegr. Ze kenden mijn lèmhàlallemaal. Alle schepen. (is nu boven op de ladder) (woord per lichtflits) Pas op. Gevaar. Appelblauwzeegroen. Gevaar; App.. Pas op. App. Pas op. Gevaar (houdt zich duizelig vast.)

(Mijmerend) In zo'n boog vaarden alle schepen rond de klip... Nooit een scheepsramp, in heel die vijftig jaar niet. Maar nee, dat was niet voldoende. Mijn licht was niet goed genoeg meer. Ginder (wijst veraf) moest een nieuwe vuurtoren komen. Een hele grote, van staal en beton, een automatische... Pfff ... automatisch. Eén klein draadje los en de hele toren staat daar zo dood als een pier. Maar ik ben geen draadje (komt weer stilaan de trap af). Ik was altijd trouw op post. Vijftig jaar... Een halve eeuw... Vijftig jaar... (is beneden).

N.

(lichtelijk verbijsterd) Hij zegt niets meer. Hij zwijgt. Ofwel praat hij binnensmonds, maar dat kunnen wij dan niet horen. Er moet vlug een nieuw personage komen, of heel dit stuk is naar de haaien. Ha, Ha, naar de haaien. Een grapje van mij, ha, ha, ha.. Wij gaan samen nog eens boem doen, dan zullen we wel zien wie of wat er te voorschijn komt.

Komaan! (geeft teken) BOEM!

(Zilver komt op) (onmiddellijk stilstaan tijdens kommentaar van Neptunia). (Ook verder in het stuk, telkens Neptunia tussenkomt, blijven de spelers die op de scène staan in tableau vivant).

N.

(Verheugd) Ha! Dat is een van mijn onderdanen.

En nog wel van adel: Juffrouw Filet d' Hareng d' Argent.

In jullie taal kortweg gezegd: Ziver, een haring.

Z.

(Bevoelt zich aan alle kanten. Praat geaffekteerd).

OOOOH! Het is erger dan ooit! Bram, mag ik alstublieft?

Is het toegelaten? (Bram draait zich om naar Zilver en knikt moedeloos).

Dank u Bram, Neptunus zal 't u lonen. (Z; verdwijnt op toneel achter enkele bankjes, het zogenaamde stortbadgedeelte).

N.

Jamaar! Dat kan zo niet! Die haring komt op, zegt twee zinnen en verdwijnt weer. Dat... maar... maar... Dat kan zo toch niet!

B.

(heft het hoofd op) Mijn enige...

N.

O, gelukkig, hij begint terug te praten, sjiit... (gaat zitten).

B.

Mijn enige, enige vriendin. Maar dat zal ze niet lang meer zijn. Ik ga hier weg en dan... zij zal sterven van al het vuil in de zee. Nu, ja, nu komt ze hier elke dag een stortbad nemen. Maar als ik er niet meer zal zijn... Haar schubben zullen doffer en doffer worden. Haar mooie bolle haringogen zullen dichtgekleefd worden door de stookolie in het water. Wat zeg ik? Water? Vieze, vettige, vuiligheid... (herhaalt dit laatste, mompelend).

Z.

(weer op, droogt zich met grote badhanddoek af) O, beste vriend Bram, 't was weer zalig, al dat zuivere water langs mijn graat te voelen stroelen.

Hebt u me daarnet gezien? Ik, ik stonk als... als een mens met uw permissie. De storm stuwt al het vuil in deze richting.

B.

(nog wat suf) De storm... ja... de storm. Ik meende ook al een paar donderslagen gehoord te hebben.

Z.

(ziet plakkaatje "Vuurtoren te koop") (dramatisch)

Vriend Bram, wat zal ik uw stortbad missen. Sluit alstublieft het kraantje neit af als je weggaat.

B.

Natuurlijk niet! Juffrouw Ziver, je bent hier altijd welkom om een bad te komen nemen. Natuurlijk als de volgen de eigenaar het ook goed vindt. Maar er is nog altijd geen koper opgedaagd. Maak je dus niet ongerust.

Z.

Een koper? Toen ik hierheen vluchtte heb ik iemand gezien! In deze richting, in de zee! Baah... wat zal hij vies zijn.

B.

Dat is ofwel een koper ofwel een bezoeker. O, ik hou zo van bezoek. Buiten u, Juffrouw Zilver, heb ik hier nog nooit iemand gezien. Die lange vijftig jaar niet.. Natuurlijk, af en toe eens de postbode en de kruidenier. Wip, wip, even langs in hun bootje en weer weg. Maar bezoek, echt bezoek... Nee !!! Hoe zag hij er uit?

Z.

Alleszins een soort van mens. Van ginder, van de kust. U weet wel, die lui die alles zomaar in het water gooien. Een fatsoenlijke haring zoals ik zwemt tegenwoordig in 't zeepsop rond en in nog veel meer, maar (preuts) daarover praat ik liever niet, als fatsoenlijke haring.

B.

Ik ben benieuwd om hem te zien. En ook om te weten wat hij hier komt doen.

Z.

Hier, een mens? Bah, dan ga ik gillen!!

B.

Ik ben ook een mens, juffrouw Zilver.

Z.

U bent gelukkig een uitzondering. Een zuivere uitzondering. (dringend) Bram, mijn vriend, moet het echt? Een vieze, vuile mens hier, in deze vuurtoren?

B.

't Kan niet anders enne... help me alstublieft om hem te ontvangen. Als gastvrouw.

Z.

Ik? Gastvrouw? Ik verzet geen vin als er een mens in de buurt is. Mensen, bah! Zij kwetsen mijn gevoel voor esthetika!

B.

Maar ik weet niet meer hoe het hoort, bezoek te ontvangen. Help me.

Z.

Nee. Ik trek mij terug in het stortbad: met waardigheid! (drapeert handdoek rond zich en wil weg).

B.

(tracht haar te weerhouden) Zilver! Zilver! Blijf hier. Toe... (Zilver naar stortbadgedeelte; Bram er achteraan).

N.

Jullie hoorden het, het volgende personage is al aangekondigd. Hij is onderweg. Proestend en hijgend. Daar is hij... Vlug (geeft teken) BOEM ! (Dommeltje op) Dank U.

D.

(hijgt) Oef! Eindelijk. Ik ben er! 't Is gelukt! 't Was verder dan ik dacht. Is hier iemand? Zou de vuurtorenwachter al weg zijn? Het licht is ook al uit. (roept) Hee, is hier iemand? Oe-oe!?!

Z.

(weer te voorschijn, droogt zich af) Schreeuw niet zo. Je doet mijn schubben trillen. (monstert Dommeltje van op afstand, wandelt rond hem met dichtgeknepen neus) Is dat een mens? (komt even ruiken) Dat stinkt niet zo erg... Maar een beetje en (beetje achteruit) dat ziet er ongevaarlijk uit. En dat maakt zoveel vuil? ZO-zo ... zo...zo....

B.

(krabbelt te voorschijn) Zilver, dat is nog geen mens, dat is een kind. (tot Dommeltje) Hoe kom jij hier? Toch niet...

D.
(fier) Jawel Mijnheer, gezwommen!

Z.

Beuh! (demonstratief) Gezwommen! Beuh!

D.
(stottert) Ik, ik dacht dat hier vriendelijke mensen zouden wonen, maar...

B.
Neem het haar maar niet kwalijk. Mijn vriendin Zilver heeft... heeft...

Z.
(valt in) een aristokratische neus, ja! Alle mensen zijn vuil.

D.
Ik niet... of... misschien een beetje achter mijn oren of in mijn nek. Maar meer niet!

B.
(vriendelijk) Ga even zitten, jongen. En rust wat uit. Je zult wel moe zijn.

D.
Ja, maar ik mag niet lang blijven, want dan zal mijn zuster ongerust worden. We waren ginder aan het strand. en zij moest op mij passen en ik ben hem gesmeerd. Ik ben weggezwommen.

B.
Bijzonder gevaarlijk, jongen.

Z.
(snerend) Inderdaad. Bijzonder gevaarlijk in dat water.

D.
Ik kon niet anders. Ik moest komen. Ik vind het verschrikkelijk dat u uw licht hebt uitgedaan. Waarom laat u het niet branden?

B.
(wijst) Mijn licht? Dat daarboven? Waarom?

D.

(knikt) Elke avond kijk ik ernaar. Anders kan ik niet slapen. 't Is veel mooier dan de kleurentelevisie. De muur en de spreij en... en alles wordt appelblauw, en dan weer zeegroen, dan appelblauw, dan zeegroen. De muur wordt een appelblauwe berg! Mijn bed wordt een zeegroene tent! En dan komen er vogels! Helder blauwe!

Z.

(nabauwend) Heldere blauwe? Vuile blauwe!!

B.

Zilver! Zwijg! Zie je dat dan niet? Dit is een kind, een kind dat ginder op de wal van mijn licht houdt en ervan droomt. Weet je wat dat voor mij betekent?

Z.

Hij heeft vast ook al de zee bevuild.

D.

Ik? O nee, juffrouw de vis!

B.

Vast niet. (tot Dommeltje) Zeg eens eerlijk, heb jij al ooit... (fluistert iets in het oor van Dommeltje).

D.

(geschrokken) Ik? In 't water? Ik? O nee, mijnheer. Nog nooit...

B.

Zie je wel, dat dacht ik al. (tot Dommeltje) En noem mij maar Bram. (wijst) En dat is juffrouw Zilver.

D.

Hey! ... En steekt u nu uw licht weer aan? Toe, alstublieft? Mag ik niet eens meegaan, daar boven? Toe alstublieft?

B.

Omdat je het zo beleefd vraagt en... omdat het toch mijn laatste dag is, vooruitdan maar. Maar hou je goed vast. De trap is erg steil. (tot Zilver) Ga jij ook mee beste vriendin?

Z.

Wel bedankt Bram. Zie je mij al op mijn buik al die treden opglibberen? Niets voor mij, beste vriend.

(Bram en Dommeltje gaan de ladder op) .

N.

Ziezo, zover zijn we dan... Het begint al op een echt toneelstuk te lijken, is het niet? Maar nu? We kunnen die onderdaan van mij, die trotse en hygiënische Juffrouw Zilver daar toch niet alleen laten staan.

Nee, er moet dringend nog een personage bijkomen, dan kunnen ze samen praten. Maar wie? ... Ik weet het al! De zuster van dat jongetje! Je weet wel, dat meisje dat zo ongerust zou zijn. We laten haar gauw naar hier komen. Zijn jullie klaar?
BOEM!

(Koralientje op).

K.

Dommel!! (hijgend en zoekend) Waar zit je? Snotaap! Deugniet! Ezelsveulen! Lastig joch! Je moet hier ergens zijn! Je bent gaan lopen, euh... Gaan zwemmen, bedoel ik. Waar heb je je verborgen? Oh! Als ik je vind dan zul je wat beleven! (merkt Zilver op) Pardon, euh?... Juffrouw... of mevrouw... offr...

Z.

(uit de hoogte) Zilver! Tegenwoordig zelfs kwikzilver.

K.

Zilver???

Z.

Ja! En Juffrouw!!

K.

Wel, ik heet gewoon Koraliën, en ook nog juffrouw! Hebt u mijn broertje niet gezien? (Zilver kijkt afwijzend)

(Koralientje plots angstig) Hij is toch niet verdronken?

O, Dommeltje toch! Dommeltje! Kom schat, kom bij je lieve zus! Dommeltje! (tot Zilver) Het is toch zo'n lieve jongen, of misschien moet ik wel zeggen... hij was... Nooit ongehoorzaam... misschien soms wel een beetje..., een tikje, een tikkeltje onvoorzichtig. Maar anders, altijd even braaf. Mijn schattebput! Mijn dot van een Dommeltje! Hij was... hij is...

Z.

(koud) Uw broer "is" een zeebevuiler.

K.

Een, een wat?

Z.

Een zeebevuiler. Alle mensen, uitgenomen Bram, denken dat

Z.(vervolg)

(dat) de zee een publieke, een openbare mestvaalt is. Hun persoonlijk vuilnisvat!

K.

De zee, (wijst) een persoonlijk vuilnisvat? Die mooie kabbelende klotsende...

Z.

(ijskoud) U ook.

K.

Hoezo? Ik ook.

Z.

Ik merk het aan uw bloesje.

K.

Mijn... mijn bloesje?

Z.

U wast zeker ook met (reklamestem) Wip-wip, de supersnelle witwasser?

K.

Hee, hoe weet u dat?

Z.

Omdat het superwit is.

K.

Ja, ja, mijn bloesje straalt. Het schittert! Mijn vriendin Lieselotje is er wat jaloers op. Wat is jouw bloesje toch wit, zei ze.

Z.

Door bijtende middelen, juffrouw.

K.

Nee, nee, het bijt niet! Het straalt!

Z.

(nadrukkelijk) Opdat het zou stralen, doet u iets in het water.

K.

Ja, ja!! Ik gebruik Wip-wip, de supersnelle witwasser en... mijn bloesje straalt.

Z.

(weer nadrukkelijk) Die Wip-wip van u maakt schuim.

K.

Ja, ja, heerlijk mild zacht schuim. Zacht voor de handen, zacht voor mijn bloesje.

Z.

(nog nadrukkelijker) Dat schuim gaat mee de riool in; dat vuile rioolwater loopt naar de rivier, die rivier loopt verder en mondt uit in de zee, de zee... de zee deugt niet meer! Door uw schuld. U permitteert. Ik trek mij terug in het stortbad.

K.

En waar is mijn broertje? (Zilver gaat naar stortbad)

Dommeltje! Dommeltje?

(Dommeltje en Bram komen naar beneden)

K.

(bij zichzelf) En wip-wip loopt in de rivier...en de rivier door de riool... en in de zee... Door mijn bloesje?...

D.

(tot Bram) Dat meisje dat daar zo hard kan roepen, is mijn zuster Koraliëntje.

K.

(ziet Dommeltje) Oh! Daar ben je! Treiterjong, kom naar beneden!

D.

Moet ik nu al mee? Ik wil niet! Ik wil niet in die vuile zee!

K.

Begin jij daar nu ook al over? Net zoals dat... dat schepsel vol schubben daarbinnen (wijst).

B.

Dat schepsel vol schubben, juffrouw, is mijn vriendin Zilver. (hij schuift haar een stoel bij).

K.

O ja ? Goeie middag mijnheer!

B.

Bram is mijn naam, maar wat ik zeggen wou... Hoe hoort het nu ook weer? ... O, ja! Ga zitten, alstublieft!

K.

Dank U wel. (tot Dommeltje) Vooruit, zeg deze meneer netjes beschaafd goeie dag en geef hem een mooi handje!

D.

Nee! Ik wil niet netjes beschaafd goeiedag zeggen, ik wil geen mooie handjes geven, ik wil hier blijven en op het licht wachten.